

Čuk na palci

Izida dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberčič. — Cena oglasa: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovsko reklamo, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, razpisila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22,50 L.

Leto II.

GORICA, dne 1. Septembra 1923

Št. 25.

Kam te pelje bela cesta mož popotni mi povej!

To zgodbo poslušajte, ki zdaj jo Vam povem, majhnim in velikim, starim vam ljudem.

V tistem letu baje, ko bob je šel v klas, je živel mož Bimbaja, tak bil o njem je glas.

Prirodo srčno ljubi, nabira si cvetic, metuljev si nabira, če ima kaj pelic,

nabere tudi vina se včasih do ušes, a to le ktere kvatre, sicer je trezen ves.

Ves dan okrog poti se, z metulji se lovi, ko solnce gre k zatonu, opesajo moči.

Do ceste hitro stopi, in sede na kolo, še malo pa v postelji presladko spaval bo.

Ko dan se spet zaznava, brž skoči na noge, naloži svojo torbo in v polje revno gre.

Tako je živel dolgo, brez sitnosti, zaprek, po noči trdno spanje, po dnevu imel je tek.

Kar se zgodi mu enkrat, je sredi bil poljan, naenkrat padla noč je in je izginil dan.

Kolo popade naglo, ubere jo naprej, da cesto prej doseže, ki širi se brez mej.

O, vruga, kaj je danes? So slepe mu oči. Je morda samo šala porednice noči.

Tam sredi trat in trave, kjer prej je ni bilo, se sveti cesta bela, da mu slepi oko.

Je res, da ni široka, a zanj jo že dovolj, zadevica presneta mu ugaja bolj in bolj.

Sedi že na kolesu, kolo se že vrti, nikoli še kot danes lepo se peljal ni.

Mu sveti božja luna, in mir je krog in krog, pa kvakajo mu žabe, da ves odmeva log.

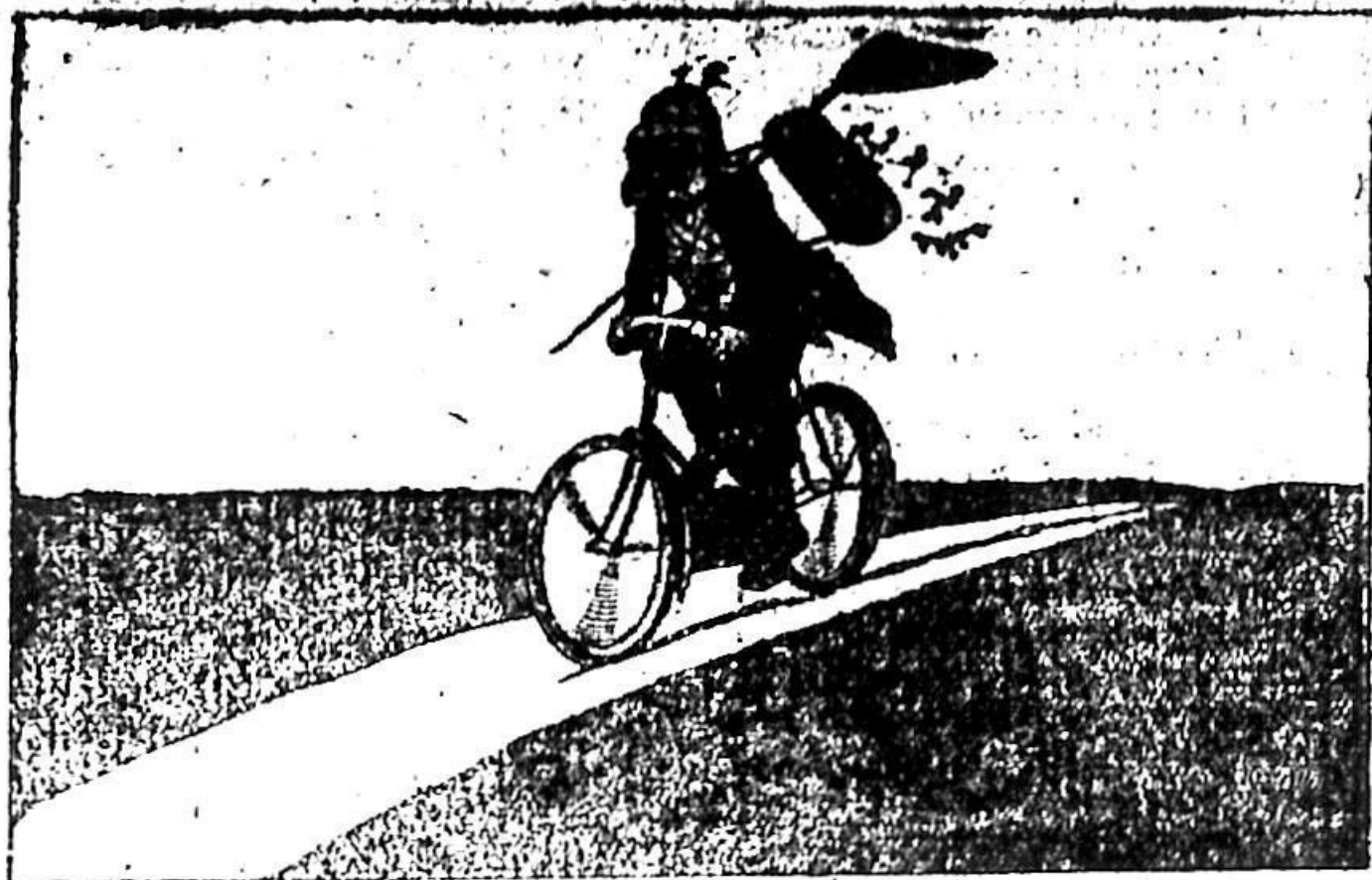
Najkrat loj, nesreča, zavije pot pod breg, je most li to, je vreča, se čuje babji kreg.

Vsa cesta se zamaje, zamaje mož se z njo, in pada, pada, pade se zvrne z njim kolo.

Vse to v naročje ženske, ki platno zdaj belj, se čudi, vsa prepade, in skoraj omedli.

Mož tih vam je Bimbaja, nikomur ne pové, kako po platinu vozil kosti je svoje že.

Možci še bolj o koncu, ne pravi ga ljudem, da ne bo preveč smeha, še Čuk možci o tem.

ŠE NEKAJ VEČ.

Neki oče se je hvalil, da je dosegel njegov sin pri vojaki že visoke časti. Nekdo ga je vprašal:

»Kaj pa je?«
»Častnik je.«
»Je li kaprol?«
»Ne. Še nekaj več!«
»Ali je četovodja?«
»Le še nekaj več.«
»Ali je poročnik?«
»Le še več.«
»Ali je stotnik?«
»Še več.«
»Tedaj: major?«
»Ne, ne. Še več.«
»No, potem je pa polkovnik ali pa general?«
»Le še več je.«

»Moj Bog, nazadnje je pa morda celo frajtar.«
»Vidiš, da si uganil; frajtar je.«

DOBRO SE JE ODREZAL.

Gospod: »Kaj delate tam?«

Kočar: »Rigolam za vino-grad!«

Gospod: »Saj se niti ne izplača vašega truda.«

Kočar: »Kako to? Na tem mestu bo lahko en voz grozdja.«

Gospod: »Za božjo voljo, kaj ste ob pamet?«

Kočar: »Nič ob pamet. To se prav lahko zgodi. Ko peljo vaš hlapec tukaj mimo grozdja, se lahko zgodi, da ga ravno na ta prostor zvrne. Torej vidite, da bo tukaj še lahko voz grozdja.«

Matlov:

Škrinjar in njegov avtomobil ali prva vožnja.

(Humoreska.)

Sledeča slička se je vršila med zakonskima Škrinjar in njenim sinčkom pred več leti v mestu.

(Ob 10. uri).

Gospod Škrinjar priteče ves vzradoščen v svoje stanovanje: »Hitro, hitro! Danes za moremo vendar enkrat napraviti prvi izlet v avtomobilu. Le naglo se oblecite, ker avtomobil stoji spodaj pred hišnimi vrati.«

Gospa Škrinjar in sin sta stekla k oknu pogledat to novost. Nato pa sta se obesila Škrinjarju samega veselja na vrat s tako silo, da so vsi trije spodrknili na gladkih parketih. Peterček je padel naprej in sicer prav na nos, da je prišel tuliti kakor obseden.

(Ob 11. uri).

Družina Škrinjar stopa slavno oblečena po stopnicah.

Škrinjar: »Kakor navlaš, sedaj je enajst, dve uri napravo izlet in ob eni uri prisedomo h kosilu.«

Peterček: »Papa mi boš povedal, koliko ima moči?«

Škrinjar: »Šest konj.«

Peterček: »Papa mi boš pokazal teh šest konj v avtomobilu?«

Škrinjar: »Molči, tepec!«

Škrinjarjeva: »A evo, evo avtomobil! Ah kako je lep. Lahko vstopimo?«

Škrinjar: »Samo trenutek potrpljenja. Moram pregledati, če je vse v redu po predpisih.«

Peterček: »Papa, ali je nov ta avtomobil?«

Škrinjar: »Mar ne vidiš, tepec!«

Peterček: »Potem so te pa našmirali papa, ali ne vidiš, da je prenovljen kakor tvoje hlače, ki jih mama predela, kadar greš na veselico. Kar pošnofaj, saj še sedaj smrdi po benzinu.«

Škrinjar: »Molči tepec!«

Škrinjarjeva: »No sedimo vendar. Jaz sem nestrpna!«

Škrinjar: »Potrpi vendar, vidiš, celo Peterček je opazil, tu pušča nekoliko bencin, kar bi lahko povzročilo eksplozijo ali ogenj. To nesrečo je treba odstraniti. V par trenutkih bo storjeno tudi to.«

(Poldne).

Škrinjarjeva: »Je sedaj vse v redu?«

Škrinjar: »Samo še en trenutek potrpljenja. Moram še poskušati, če motor deluje s preciznostjo. In ker ne maram vso družino izpostaviti kaki nesreči, poskusim najpoprej sam.«

Škrinjar se ponosno vsede, obrača ročnik, nakar je motor pihal in pokal — a ni se ganil. Jezno je zaprl ter izstopil.

Škrinjarjeva: »Kaj je pa sedaj zopet?«

Škrinjar: »Vrag si ga vedil! Pogledam, če bi bil morda motor pokvarjen.« Odprl je

Kje je lovec?

Pravijo, da je šel nek kraški trst lovec na lov. Sovdatov Jože je ustrelil enkrat dva grma in drugikrat dva kupljena zajca.

»Wenderigolo« pa je zadel celo salato, zelen in črn redič, ki pušča še dandanes svoje znake na trgu kraškega Duna. Neki tretji mojster pa je vse

pokrov, toda nič sumljivega ni opazil. Stal je kakor prihit po leg avtomobila, ne da bi znal, kaj mu je početi.

Škrinjarjeva: »Si vse natančno pregledal?«

Škrinjar (se udari ob čelo): »Oh, sedaj se spominim! Zavoro sem pozabil odpreti — tepec!«

Peterček: »Me kličeš, papa?«

Škrinjar: »Mislíš, da si ti edini tepec na svetu?«

(Ena ura).

Škrinjar: »Sedaj upam, da je vse v redu; napravim sam malo poizkušnjo in potem...«

Peterček: »Papa, sem lačen!«

Škrinjar: »Molči, tepec!«

Škrinjarjeva: »Veš, on ima prav. Sedaj je ena ura, čas za obed.«

Škrinjar: »I no, pa naj malo potrpi, za danes bomo obedovali zunaj v kaki restavraciji.«

Peterček: »Danes bomo laži je ušli, ne da bi plačali z avtomobilom, kakor zadnjič.«

Škrinjar: »Molči tepec!«

Naposled se je vsedel, odprl aparat in tudi zavoro. Auto se je pričel pomikati in kmalu izginil za vogalom. Peterček je pričel tako vriskati, da mu je morala mama kupiti za desetico »malisencev«, da se potolaži.

(Dve je ura).

Mama in sin sta čakala, dokler se ni Škrinjar prikazal z nasprotni strani.

Škrinjar: »Vse gre dobro, prav imenitno; samo krmilo se preneračo obrača. Moram vliči malo olja.«

Peterček: »Papa, jaz sem lačen.«

Škrinjar: »Molči tepec! Kako si moreš to domišljati, v tem velikem trenutku, v katerem bomo vsi trije deležni z vsem svetom največje dobrote človeške iznajdbe.«

to zgrešil in tudi zajce, ker ni so pravilno tekli ter zadel kmeta od zadaj. Kdo je ta lovec, naj čitatelji sami preiščejo. Najditeljem, ki pošljejo na naslov Narodne Knjižarne v hiši Ljudske posojilnice v Gorici, Carducci 7, Lir 3.—, pošljemo knjižgo: »Silvester, Kupleti in pesmi« po pošti na dom.

Škrinjarjeva: »Peterček ima prav. Ze tri ure stojimo pred hišnimi vrati. Ljudje se že zbirajo in se nam rogajo.«

Škrinjar: »Samo trenutek potrpljenja, dragica moja. Samo malo olja vlijem... Ampak, kje je vrč za olje? Ako se kaj išče, se gotovo ne najde. A, evo ga tu! Zdej bo takoj vse v redu. Vraga, olje neče teči skozi luknjico. Tedaj moram odviti 6 vijakov, da olje vlijem notri. A orodje! Kje je pa orodje? Vidiš, kako se gubi čas. Toda jaz se tolažim na veselje, ki ga bomo potem imeli. Aha tu je orodje. V trenutku bo vse gotovo.«

(Tri ura).

Škrinjar: »Evo, vse gotovo in pripravljeno.«

Peterček: »Papa, jaz sem lačen!«

Škrinjar: »In zopet ta historija. Kakor, da ne bi bil tudi jaz lačen kakor... avtomobil.«

Peterček: »Kaj tudi avtomobil je?«

Škrinjar: »Rekel sem kot avtomobil, da ne rečem kakor konj, ker avtomobil je konja prekosil. In ker ima avtomobil 6, 7, 8, 10 konj, tedaj je avtomobil toliko bolj lačen. Si razumel?«

Peterček: »Ne papal!«

Škrinjar: »Potem molči, tepec!«

Škrinjarjeva: »Gremo tedaj!«

Škrinjar: »Da, evo vse pripravljeno... vstopite... halt! Sedaj se šele spominim, da mora vsakdo, ki vodi avtomobil imeti spričevalo o zmožnosti, ker, ako me žandar vstavi in da sem brez njega, me lahko vtaknejo v luknjo!«

Peterček: »Kakor takrat, ko si trgovino zažgal, ne papal!«

Škrinjar: »Molči, tepec!«

Škrinjarjeva: »Kako narediš tedaj?«

Škrinjar: »Saj bi mi ga morali prinesli že ob 10h. Morda lahko še pol ure počakamo?« (Štiri ura).

Ljudi se je zbralo vse polno okrog avtomobila. Med njimi je pasel »firbec« tudi mestni stražar. »Kdo je gospodar avtomobila?«

Škrinjar (ponosno): »Jaz!« Ljudstvo se približuje.

Stražnik: »Moram opozoriti da manjkajo predpisane luči.«

Škrinjar: »Saj še solnce svetiti.«

Stražnik: »Solnce gor, solnce dol, luči morajo bit!«

Škrinjar: »A to so šikanaje!«

Stražnik: »Pazite se in ne žalite javno oblast!«

Škrinjar: »Pustite me v miru!«

Občinstvo se je čim več nabiralo in posmehovalo Škrinjarjevim, ki so že pet ur stali pred hišnimi vrati, a kosilo mrzlo na mizi. Nekateri boso petniki so jeli žvižgati.

Stražnik: »In še nekaj! Imate dovoljenje voditi avtomobil?«

Škrinjar: »Vsak hip mi ga morejo vročiti!«

Stražnik: »Poznamo te izgovore. V imenu postave, Vaše ime!«

Škrinjar: »Jaz sem pošten človek!«

Peterček: »Povej mu, da posojuješ tajnemu svetniku denar 10 za 18 in da...«

Škrinjar: »Molči, tepec!«

Stražnik: »Kaj, jaz tepec. To je žalitev moje osebe!«

Škrinjar: »Saj sem to sinu rekel.«

Stražnik: »Kaj sinu, nisi sin, ako ste rekli tepec, sem to jaz. V imenu postave aretiram celo družino.«

(Pet ura).

Družina Škrinjar je na policiji. V avtomobil pred hišo pa se je naselilo kakih dvajset smrkolinov, ki so na vse pretege trobili. Nekdo je prinesel tudi pričakovano spričevalo, a nesel ga je na policijo, kakor tudi stotine radovednih, ki so se pred stražnico vstavili. Na policiji se je stvar uredila in Škrinjar je dobil zadoščenje in spričevalo zmožnosti.

(Šest ura).

Izpred policije se odpelje kočija z Škrinjarjevimi. Za njimi cela druhal radovednih, ki so deloma kričali, deloma piskali na prste in sirene. Ko čija se vstavi.

Škrinjar: »Vendar enkrat! Sedaj nas nič več ne ovira. Vsedimo se, da se odpeljemo.«

Peterček: »Papa, jaz sem lačen!«

Škrinjar: »Molči tepec! Ali spet pričinjaš.«

Družina se je vsedla v avtomobil. Škrinjar je odprl motor in zavoro, ter močno zatrobil. Ljudstvo žvižga in kriči in avtomobil je srečno drknul z mesta in dospel do bližnjega ovinka. Naenkrat pa se začuje en krik za njuni: »halt, halt, ustavi!«

Škrinjar mahoma ustavi. Za njim priteče uradnik zaloge in posojevanja avtomobilov in mu zapovedujoče zakriči:

»Ura je šest; to se pravi, čas za kolikor ste si izposodili avtomobil je potekel, in moj gospodar nikakor ne dovoljuje da ga še dalje rabite.«

Skrinjar je okamenel.

Skrinjarjeva: »No, ta je pa še najlepša. Rekel si pa, da si avtomobil kupil. Ti lažnjivec ti!«

Peterček: »Oh kako sem vesel, da ni naš, ker z avtomobilom bi jaz gotovo gladu poginil.«

Skrinjar: »Molči, tepec!«

Vsi so se napotili vnovič pred hišna vrata. Skrinjar je otožno vzdihoval in plačal najemnino. Ogromna masa ljudstva pa jim je sledila prav do veže in po poklensko tulila, kričala in žvižgala za njimi.

Peterček: »Papa, kaj ti ljudje nam vsem žvižgajo, ali samo tebi?«

Skrinjar: »Molči tepec!«

Omožila bi se.

Odgovor dekleta na pesem »Oženil bi se« v 23. št. »Čukar«.

Se bi omožila,
a ga ne dobiha,
napake razložila
jaz bom zdajle vsim.

Sem jih odklonila,
ne morem jih seštet',
sem jih odvrnila,
to ni mogoče vzeti.

Je prvi vedno čikal,
a drugi je kadil,
se tretji je spodtikal,
pijan je vedno bil.

Bil eden »kartonšpiler«,
bil drugi pretepač,
spet tretji rogovilar,
ni zmogel celih hlač.

Nekdo pa ni bil snažen,
se le v nedežo umil,
ko drugi ves obližnjen,
kot polž je svetel bil.

Vprašal me je uradnik,
a službe zanj nič ni,
a tudi zemljoradnik
kot osel sam trpi.

Me snubil že je tudi
bogat, učen gospod,
a ljubši mi je ubogi,
ne vrget bi me v kot.

Naj bil bi bel, bil črn,
naj velik ali mal,
bi šla čez drn in strn,
če Bog bi mi ga dal,

ki bil bi tak in tak,
popoln prav v vseh rečeh,
in prost od vseh napak,
ne valja se v smeteh.

Zaspim brez vseh skrbi,
ne pojdem pred oltar,
enakega nikjer pač ni,
se ne možim nikdar.

V UREDNIŠTVU.

Neki nesrečen dopisnik Čukar je vstopil boječe v uredništvo in po tihem zajecel:

»Gospod urednik tu imam nekaj »pravijo« in bi rad, da bi jih...«

Urednik piše, dalje ne more se za to in uljudno zaprosi:

»Prav dobro, gospod! Bodite tako prijazni in vrzite jih samo tu v koš, ker sem v tem trenutku močno zaposlen.«

ODGOVOR PA TAK...

Gospa: »Potrešček, povpošte.«

Postrešček: »Na različnih greste k nogam, se pelje vaj je blizu, avtomobil tu dosežete, če počakate bur pred vrata.«

cjto mi, kako se pride do

e načine, gospa. Lahko te s fijakarjem, tudi tramdi ni drag; najlažje pa jo je, ki vas prinese ravno

PEPCA IN PA MIHA.

Pepca: Jest na bam neč beč čakala, dast cajta žle dilam, mpa skrbim tu pr hiš; zdej se morem aženit, sn dast stara.

Miha: Bejm ne, čakaj ne, še ne dua miš'ca ne, de m' bo ače dan grunte ne, patle se ažen ne.

Pepca: Ki prab's, ki ldeje parčeje, ki uzamem udovca?

Miha: Bejm ne, ki t' parečeje ne, se beduo usi ne, de pajdeš dal ne.

Pepca: Ki mene se zdi lip, sei ni bedn fant lipš, k'kr an.

Miha: Ne, tud' jest ne, se bam ažen ne, k'dr bam grunte jem ne.

Pepca: Ki kiera baš uzieu?

Miha: Sn mislu ne, Vitorje ne, a' p' Alma ne, pa nisa za mie ne, na Štefanje mislem ne, če buo maguroče ne.

Pepca: Ki, Štefanje jo lipa česča, ki če te buo tila?

Miha: Jest mislem ne, de me jema rada ne, se sn ji že miki ammu ne, pa k' češ ne, gare je triba kulturna gauarit ne. Zdej na bim ne, kaku bam gauariu ne, k'dr bam drugi gare ne?

Pepca: Ki s Štefanje se prou pametna zgauari, kar pabej ji, del jemaš rad ad skurz, baš bideu, ki pareča.

Miha: Bejm ne, bam pa t'ku nariedu ne, bam bideu ne, kaku bo ne?

(Čuk, ki je na orehu čepel, je vse to slišal.)

Pismo.

Leb' moj Čuk!

Uni dan sem jemu jet po cugi u Trst. K sm pršu na štaclon, sm prašou listek za Vrdelo. »Comme?« je nekaj zakričalo zad za waknum. »Pej kaj ne za stuapeste, da za Vrdelo ne za Komen.« Spet se aglase ana oseba: »Coša?« Uablast Te upači, še od koša de bom plačau, ke ga najuku nimam. Pokazal sem rajše figo jen sm šou u Dutoule na korjero, k pe le v Trst. Kumej sm se malu pelov me je tako šaldu začelu trest, d sm se zbau, d' bo ves trušteek z mne zletu. Moja ta stara mi je zjetru skuhala šzek jen sm s ga prav fino napokov, da ne bo treba jet v uaštarijo. Zdej de be pej vse zgbu. Tm na Montešpino al kaku se že reče, sm striu ustavet jen sm šu spet amu kate ke h Štefani. Potle sm pej šou lepu dištro h nagam do Trsta. Kaku sm je u Trste godilo Te bm druge bot povodou.

Te lepu pozdravlja

Skopeljski »Strojerček«.

KDO RAZUME TO?

Neki Komenski trgovec je prejel sledeče pismo:

Dragi 20. 7. 1923.

Tukaj ti sporočim špargert za tisto gospej in stane 80 L. in 5 L. vožnja denar takoj in ako ne prideš ti v kratkem domov pošlji po Johani živijo.

DA SE NE MUDI ČASA VIŠEK EKONOMIJE.

Janez: »Moj oče je tako ekonomičen, da gleda preko očal, samo, da ne bi stekla porabil.«

Jože: »Moja mati pa je tako ekonomična, da lupi krompir z brivno britvijo »gilete«.

PRI ČEVJARJU.

»Vidite, pred tremi dnevi sem kupil pri Vas tele čevlje, a danes že, so podplati skoz in skozi preluknjani.«

Čevljar: »Stavim, da ste vse te tri dni hodili z njimi.«

Odjemalec: »No, to se vendar razume!«

Čevljar: »A tako... I seveda... veste moji odjemalci se vozijo ven s kočijo ali pa z avtomobilom.«

UPNIK IN DOLŽNIK.

Upnik: »To je že od skrajne sile. Jaz sem do grla sit tega večnega čakanja. Ali me plačate takoj, ali pa nastopim drugo pot.«

Dolžnik: »Izvrstna ideja, gospod Vohernik, saj to sem si že davno iz srca želel.«

ARISTOKRATIČNI TEPCL.

Neki našopirjenec, ki je vedno in povsod kazal svoje plemstvo, ni nikdar imenoval nikogar od svojcev, ne da bi pristavil »gospod«. Tako na primer: »Moj gospod brat, moj gospod strnič, moja gospa sestra itd.« Njegov sosed, bogat trgovec, se je tega naveličal, ter nekoč v večji družbi vpričo njega zaklical: »Gospod sluga, pridite semkaj! Recite mojemu gospodu kočijažu, naj ukaže moji gospej kravji dekli, da naj rano pomolze moje gospe — krave.«

A TAKO!

V neki kavarni chantan je pela svoje charlantanije mlada pevka, ki se je ob vsakem ploskanju izzivalno nasmehnila in pri tem pokazala svoje zobe. Nek gospod pripomni svojemu bližnjemu nepoznancu: »Kako krasne zobe ima ta gospodica!«

Neznanec je zarudel in hvaležno odvrnil: »Jako ljubeznjivo od Vas!«

»O...o...o, Vi ste morda papa te, gospodične?«

»Nikakor ne!«

»Morda njen brat?«

»Še manj, ampak zobozdravnik, ki sem ji pribil tisto harmonika zob v njena usta.«

ZA NALAŠČ JE PREDEBEL.

Sergeant pravi stotniku: »Res krut, ki je zadnji prišel, je tako debel, da ga ne spravimo v nobene hlače. Nobene v skladišču mu niso prav.«

Stotnik: »To ti je paglavce, ker za nalašč to dela. Vrzite ga v ječo.«

VRTOJBENSKE MODROSTI.

I.
V Vrtojbi tam gostilna je,
kjer večkrat debatira se,
besedo ima alkohol,
ali pa kakšen umohol.

II.
Politika je čudna stvar,
še Ziku večkrat je le v kvar,
je sreča še. Bogu na milost
da vsaj čita list »Edinost«.

III.
»Naj bode šček al' Petean«,
tako je rekel zdaj Dampin.
Naj Wilfan bo al' Musolini,
vsak pije rad ga po kvartinu.

IV.
V besedo seže zdaj pardon,
to dolgi Ludvik je Arčon.
»Tudi Lenin ga velik požre,
čeprav mizerja v Rusiji je.«

V.
»Če svet je zdaj kot »pleh Marko«,
se oglasil je tudi Stanko.
»Če d'nar Rotšildov bi imel,
za plačbo več bi ne prijel.«

VI.
Če b'lo je par minut odmora,
v debato stegla tudi Flora.
Sam Lojze mirno pil dva žpriga,
ker za politiko nima »vica«.

VII.
»Toda na skoči vmes Loviš
in glasno reče: »Sapramiš!
Povsod je fajni, najbolje v slamu,
kosti bolé me po Barbariš.«

VIII.
Al Čuk je tiho pil kvartin,
iz avoje pipe puhajl dim,
potem vse skupaj je pobral
in je v tiskarno odšel.

KREPAK SAMOSTANSKI BRAT.

Nekoč je krepak samostanski brat pobiral milodare po deželi. Vračajočega se v samostan skozi gozd kar nena doma napade z revolverjem v roki tolovajski neznanec, nastavi mu samokres na prsa ter zarohni, naj mu nemudoma izroči nabrani denar, če si hoče rešiti življenje. Čeprav krepkomu, a brezorožnemu menihu, ni bilo mogoče postaviti se tolovaju v bran, s težkim srcem jame izročevati mu nabrano dokajšno denarno vsoto. Pobirajoč je iz malhe zadnje vinarje del redovnik roparju: da me ne bodo slabo sodili moji predniki v samostanu, češ, da sem zapravil denar, izstreljite, prosim, iz revolverja par krogel v moj plašč v dokaz, da sem bil istinito v smrtni nevarnosti in oropan. To uslugo ti pač izkažem, veli lopov ter mu z dvema krogljama prestreli samostanski plašč. Videč pa, da tiči še par krogelj v roparjenem samokresu, ponovi samostanec svojo prošnjo, katera se mu tudi ugodi in sicer tako, da je bila celo zadnja kroglja izstreljena. No, sedaj bova pa drugače računala, de meniški junak, zgrabi tolovaja s krepko roko za tihnik, buti ga na tla, pobere mu ves denar, ga pošteno še oklofuta, ga nabije, pusti ga tam ležati ter nadaljuje svojo pot v samostan, kjer je povedal bratom, kaj se mu je na potu dogodilo.

VREMENA

Gospa: »Kaj pa je to?«
Včeraj ste bili na desno nogo kruljavi, danes ste pa na levo.
Berač: Kaj hočete, gospa?
Vremena se izpreminjajo.

Pol neroda - pol nezgoda.

Gospod Sila stopi v sobo,
več prostora mnogo ni.

tu notar pri mizi dremlje,
napenja si sodnik oči.

Pa k sodniku naj prisede:
»Dober dan in moj poklon!«

S tem notarja v nosek dregne,
saj ga dregnil ni zastoj.

Brž notar mu plača z brci,
da v sodnika zaleti.

mu očali z nosa zbiže,
kljuko v usta mu tišči.

Zraven se krčmar pritegne,
»Z se trese od strahu.«

Kaj potem? ... Glej, vsi nosove
si tiščijo od smradu.

DVOJNA IZGUBA.

Pes nekega odvetnika je skočil v trgovino skoz šipo, katero je seveda pri tem razbil, kar je samo po sebi umevno. Trgovec se je podal k odvetniku in mu dejal: »Gospod odvetnik; nek pes mi je šipe razbil. Ali smem zahtevati odškodnino?« Odvetnik je pričel listati po kazenski knjigi in pritrdil trgovčevi zahtevi.

Trgovec: »Mi je jako žal, kajti pes je bil Vaš.«

Odvetnik (hladnokrvno): »In koliko stane šipa?«

Trgovec: »Pet lir!«

Odvetnik: »In moj nasvet — 10 lir!«

NE ZNA PAZITI.

Zadnjič v Ljubljani sem bil priča sledečemu dogodku: Vozil sem se s tramvajem iz Mestnega trga na južni kolo dvor. Pri Slonu izstopi mlada gospa in tramvaj nadaljuje svojo pot. Toda nismo še prišli do »Evrope«, ko vidimo, da teče gospa za tramvajem in mahaja z rokami, da se ustavi. Tramvaj se ustavi in ona pravi, da je pozabila svojega štiriletnega sinčka, kateri je sladko dremal v vogalu pri oknu. — Ko ga prebudi in odvedo, je rekla nam ostalim: »Grozno je s tem otrokom! Nikoli in na nobeno stvar ne zna paziti.«

Pravijo.

Pravijo, da tudi v Medani na Celjskem so nekatere punce, ki bi rade dobile fante, zato se zbirajo vsako nedeljo zvečer pod hrastom gospoda Zamerja, kjer navadno Čuk prepeva.

Pravijo, da kdor se hoče dobro oženiti, mora v Čekovnik priti.

Pravijo v Čekovniku, da bi Čuk lahko prišel pogledat enkrat v našo vas, kjer se našim pupkam zelo dobro godi.

Pravijo dekleta iz Vrha, da jih zadnji Čuk ni zanimal, ker niso bile one v njem, ker so bile do sedaj še v snakemu.

Pravijo, da fantje iz Vrha zapuščajo dekleta iz sosednjih vasi in se potrtnim srcem bližajo domačin, katere jih baje prav veselo sprejemajo.

Pravijo na Logarščem, da so natakurice zelo zadovoljne s tokanjšim Musolinijem, ker jim je dobro plačal na dan shoda. Priporočajo se mu za prihodnje leto.

Pravijo istotam, da se njih Musolin kisto drži, ker je preveč zaupal na medvedovo kožo.

Pravijo, da so v Cerovem na novo gostilni, ki je obrnjena proti Kobalarju, razpokali zidovi. Krčmar pa se je pritožil čez obč. slugo, ki mu ne prinese plakate, da bi razpokline zacelil. Čakati pa mora krčmar celo leto, da mu prinese komaj enega, ko se bo spet v Cerovem vrtil javni ples.

Pravijo, da so Podpleške gospodične zelo jezne, ker bodo morale z novo modo dolga krila nositi, ki so ravno poprej kupile lepe avilnate nogavice in bi rade kazale svoje nožice.

Pravijo, da ima doljanski pismo noža (pri Opatjenscu) mnogo opravila; ker fantje ne pišejo puncam, se mora sam mučiti, da jim piše, da ni so preveč žalostna.

Pravijo, da zvonik v Sužidu prekaša po svoji znamenitosti babilonski stolp, zato ga čuvajo nekateri kot najdražjo svetinjo.

Pravijo, da je brinjevski strojevodja to poletje predjamskim ženskam vse arpe sklepal in lonce polkal. Pravijo da je to njih velika sreča, ker je v Brinju parna žaga o svetem Jakobu zmrznila.

Pravijo, da nameravajo prirediti »finjaki« v Kobaridu dirko z biročem. Prvi tekmovalce te dirke bode »Tomazin«, katerega ta dirka že dosedaj stane precej, kakor n. pr.: poprava razbitega biroča, nadomestitev pasov pri konjski opravi, zdravljenje konja, izposojevanje vozil med potjo, izzuvani »paračarji« ... Gotjé mesečni plačil!

Pravijo, da ko je šel »dacijski« v Videm k predstavi »Aida«, se ni mogel na njegovo veliko žalost udeležiti še kinematografske predstave »alla...« ker so mu zaprli »portone«.

Pravijo, da ima neki gospod v Kobaridu posebno bolezen, kateri se pravi: »korazihus za barufibus« — kaj rad nastopa tudi s samokresom, ki ga pa ima vsled strahu na eventuelne posledice vedno praznega.

Pravijo fantje, da tista dekleta, ki se sprehajajo med tednom zvečer od Ledin do Ploheravni, se naj toliko ogibljejo od poti, da jih ne bodo fantje srečavali zvečer in v nogi cobali.

Pravijo, da gospodične iz Sovodnja (S. H. S.) imajo mačje oči, zato vidijo bolj po noči kot po dnevi.

Pravijo, da se gospodične iz Sovodnja (S. H. S.) zanimajo za ustanovitve »moralnega« zavoda v Sovodnju; trije financirji jim pomagajo pri tem plemenitem delu po večernih sejah. — Čuk nima pri tej akciji nobeno besede.

Pravijo, da bodo na Saksidu proslavljali obletnico. Na sporedu je Veselica z avto, ples s dekletem. Med odmorom bode svirala godba koncertne točke tega — tega — tega. Vse se pripravlja na to.

Pravijo, da se fantje v Dornbergu pripravljajo radi plesa na semenj Bojijo se, da bo preveč ljudi, gre se za dobicek in izgubo; suša pa na celi črti.

Pravijo, da je dobil v Komnu nek Tržičan tombolo na sredini Komna, njegovo avtomotovo se mu je zvrnilo, gospodične in frajlice so v velikem strahu kar po vseh štirih padle na tla.

Pravijo, da je goriško društvo »Edinost« mirno v Gospodu zaspalo.

Ivan Cankar: Hlapec Jernej in njegova pravica.

V devetih slikah za oder priredil g. Milan Škrbinšek. Izdala in založila „Nar. Knjigarna“ v Gorici, Via Carducci 7, v hiši „Goriške ljudske posojilnice“. Cena samo L. 3.50 za izvod.

Hlapec Jernej in njegova pravica je eno najlepših Cankarjevih del, ki je prevedeno že v tuje jezike. To slopo delo je dramatičiral Milan Škrbinšek v devetih slikah in se zdaj dobi natiskano v lični knjižici za nizko ceno. Pet let je, odkar je Ivan Cankar umrl, naša družba se bodo spomnila te Cankarjeve obletnice na ta način, da bodo igrala to Cankarjevo delo, ki je lahko vzporedljivo.

Sežite po knjigi!

Pravijo, da je dobil v Komnu nek gospod za birino, kar 15 kg. težak koloč okoli vratu. Pač nenavadna priredba!

Pravijo, da se je v Komnu na zadnjem plesu in tomboli toliko zapilo in zapravilo denarja, da bi s tistim denarjem vsaj obresti plačali od dolgov gostilnah in trgovinah.

Pravijo Stanjelci in Kobdiljeri, da debeli gostilničarji, da bodo tržaski izletniki odšli, a oni pa, da bodo ostali.

Pravijo Grahovske punce, da se najde več izobrazbe v polletni ljubezni do uniforme, kakor pa eno letno šolo na realki. Če je pa to res, prihodnje leto že lahko nekatere prevzamejo vodstvo realk. Ena je bajt že imenovana za v Idrijo.

Pravijo, da je v Trnovem pri Il. Ilustrici priredil bivši kr. stražnik rekordni ples, pri katerem je dobil svetovni rekord po osemurnem plesanju.

Pravijo, da Micka v Knežaku z debelimi nogami ne mara dolgih kril, ker v kratki svileni se bolj nekaterim dopade.

Pravijo, da Nasirska in iz Krvavega potoka dekleta so jako zadovoljna, da jim »Čuk« pri svojem opazovanju plesa na Pesku priznava spretnost v treh stroki, da bi se udeležile pariških plesnih vaj, nam pa je nemogoče, ker ne znamo francosko, zato pa bi hile bolj prikladne neke gospodične iz Peska in Krvavega potoka, ki so jih svoječasnno avstrijski oficirji naučili francosko.

Pravijo, da so na Pesku na »Rin« in »Pili« nekatera dekleta razkazovala svoje elegantno perilo; to nam je tudi v ponos! Gospodične iz Peska iz Krvavega potoka so gotovo brez nje, odkar so odšli avstrijski in italij. oficirji od tu.

Pravijo, na Slapu pri Vipavi, da so predavanja »O kratkih krilih« in »O legah in pupah«, katera so se vršila na trgu pred delavnico g. »falejname« zaključena oz. popolnoma izčrpana. Dne, 32. avgusta se prične predavanje »O Komarju v človeški podobi« ali »Gorska vila na izletu«. Predaval bo g. V. Nadalje bo predaval g. A. »O domači industriji širokokrajnih blaznikov.« Referat tretjega »kampelca L.« se drži še tajno. Predavanje se prične točno ob 8. uri zvečer in traja dokler poslušalci ne zaspe. Vstopnina brezplačna! K udeležbi vljudno vabi vse tiste, ki jim ni za par ur spanja »Trumvirat smešnih«.

Pravijo, na Gočali, da so priredili ples po slapenskemu vzorcu, samo radi tega, ker je kulturno društvo igralo »Navadnega človeka«, oni pa niso navadni ljudje — ampak so prireditelji »bala« — Zivela sloga!

Pravijo, da se v vasi Straži pri Cerčnem pripravljajo na velikaški lov, kar »lezece inu grece«, a tako tajno, da nihče ne ve za koga. Dopisnik jo je pogruntal tako, da se gre najbrže za Čuka, ker so povabljeni vsi skakači in plezači starih votlih dreves.

Pravijo, da so poskušali korci šempoljske cerkve ob zadnji nevihti, dezerterirati v bližnji vinograd, a jih je o pravem času zasačil zidarski mojster ter postavil čuvaja s puško na bezgove stržene.

Pravijo, odkar ni tobaka in žveplenk v Šempolaju, kadijo fantje cigarete iz koruznih brk ter jih prižigajo s povečevalnimi stekli.

Pravijo, da je pribežal Radič v Kobaridu, kjer prireja pogosto svoja predavanja.

Pravijo, da so šempoljski fantje tako dobri plavači, da se jim mora umikati celo parnik, ki vzdružuje promet med Trstom in Sežano, iz svoje poti.

Pravijo, da je šempoljski organist naročil cel sod »potrpežljivosti«, da se bo lahko še naprej vadil v pozdravu novim zvonovom.

Pravijo Kobaridci, da si je na Srpenici pustil odpeljati neka visoki fant iz solčne Vipavske svojo punco, ter da je ostal z dolgim nosom. Kdor tega ne veruje, naj vpraša mladeniča, ki meri sušiška okna.

Pravijo, da bodo ustanovili v Kobaridu društvo »pomočnih vasovalcev« ter izvolili za predsednika Paulča, ker se je že večkrat izkazal za jako praktičnega in agilnega mladeniča. Za tajnika se priporoča »Bazmek«, ki ima vse pogoje, da zadosti težki poveritvi in mu nalogi.

Pravijo, da misli g. T. P. pokupiti v Kobaridu vso danuško izdajo »Čuka«. Zaka? Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade.

Pravijo, da se je postojnska zelo agitirana veselica, na vrtu hotela Kro- ne katere delni dobiček je šel v dobrobo blagajno, tako sijajno obnesla, da so že vsi mestni ubožci popolnoma preskrbljeni, in že paradižajo z cilindri in frakom po mestu ter mu čast delajo. Občani se veselijo, da so s tem izčisti večne nadležnosti.

Pravijo, da v nedeljo 2. sept. se bo vršila v Vitojbi tudi ženska kolenarska dirka. Vpisanih je več deklet, in hočejo vse dobiti prvo nagrado velike vrednosti.

Eden za drugega ustvarjena.

Po poroki. Ona: Oh, Pankracij, zdaj šele vidim, kako sva drug za drugega ustvarjena.
On: Jaz tudi...

Pravijo, da se išče več kvintalov pristnega brinjevega oglja brez gré obšir do 2 cm, ter večjo množino dvojnometle krede v svrhu nove iznajdbe za olupšavanje obrvi in izboljšanja ter retuširanja obrvi. Ponudbe ob enem vpošiljatev vzorca, naj se vpošljejo na naslov: »Pohiralka novčanice postojnskega kino«.

Pravijo, da sta bila v Hraščah tako huda petelinčka, ter pozobala na nedeljskemu izletu se nahajajočemu postojnskemu špehrekordnemu paru celih 72 lir iz globokega žepa. Čuk je mnenja, da jih ne bosta prebavila.

Pravijo v Kobaridu, da pravi Rudolfe, da se kapitlje v zadnji Čukovi listnici ne nanaša nanj, ker on se ni podpisal za Ribničana Urbana, ampak za Janeza Škarpo. Za čast »tumpastege gumba« naj se potegnejo torej ostali akcijonarji firme »Mači & kužini«.

Pravijo v Šempolaju, da je prišla velika množina zvonov, kdor si jih hoče nabaviti, naj se takoj požuri.

Pravijo, da se Škopoljska dekleta zelo jezijo na Čuka, ker jih nikoli ne obišče. Upamo, da jim Čuk kmalu izpolni to željo.

KDO IMA PRAV?

Dva znanca sedita v restavraciji pri mizi. Natakari jima prinese na velikem krožniku dve pečenki; eno večjo in eno manjšo.

Prvi: »Posluži se, dragi, in rez poklonov.«

Drugi: »Le vzemi, brez ethe-kete.«

Prvi zabode tedaj z vilicami večji kos in ga položi na svoj krožnik. Drugi ga je po strani pogledal in se ni mogel vzdržati besed: »Veš to ni olika, da se vzame večji kos.«

»Oprosti, ako bi ti prvi vzel, kateri kos bi, manjši ali večji.«

»Manjšega, to je gotovo.«

»No potem se pa nič ne pri- tožuj, ker ti je v istini manjši ostal.«

JEZICA NASIH MALIH.

Oče je poučeval in karal svo- jega edinega sinu ter med dru- gim zarolnel nad njim: »Ti se menda izpozabljaš, da sem jaz tvoj edini oče!«

Sin: »In ti papa se menda iz- pozabljaš, da če si oče, se mo- raš, edino meni zahvaliti.«

UBOGI DRENİK.

Da je profesor Drenik ena najrazstresenejših oseb, to ve- do menda čitatelji Čuka.

Ko je bil v Trstu, je nestrpno pričakoval neko važno pismo v »poste restante« oddelku. Ne- ko jutro je ves znojen pritekel na pošto do običajnih uradnih okenc. Tam se je ustavil, na široko odprl usta in zijal v u- radnika, ne da bi zinil besedi- ce. »No, kaj hočete«, ga vpraša uradnik. Drenik pa je zaman poskušal premakniti ustnice, ker ni zamogel najti v svojem spomiru lastnega imena in pri- imka. Ljudje so se približevali oknu ter začeli smeјati uboge- mu Dreniku, ki je napel vse si- le, da bi svoje ime povedal. Naposled pa jo je odkuril s po- ste. Na trgu ga je srečal nje- gov prijatelj in pozdravil: »Ser- vus Drenik.« Profesor se je ka- kor iz sanj prebudil in urno stekel nazaj na pošto in zahte- val pismo na ime »Servus.«

SAM SI JE KRIV SMRTI.

Nek zidar je sedel na zatož- ni klopi. Obdolžen je bil, da je z odra v petem nadstropju vr- gel svojega sodruga na tla.

Predsednik: »Obtožbo smo o tedaj prečitali. Razvidno je iz nje, da ste Vi morilec Va- šega sodelavca. Imate kaj na- vesti v Vašo olajšavo?«

»Gotovo, gospod predsed- nik, ker jaz sem popolnoma nedolžen. Njegove smrti pa si je sam kriv. Bila sva se namreč sprla. Jaz sem hitro jezen in ko me je močno razžalil, sem ga pograbil za vrat in držal v zraku. On pa je pričel milo jo- kati in kričati: »Pusti me... spu- sti me... boli me... spustile!«

No in jaz imam tudi usmilje- no srce. Spustil sem ga, on pa je na to treščil na tla.«

LAŽNJI VI FRSK.

»Jaz ti sicer posodim 10 lir, ali samo, če se takoj zlažeš!« de Žk Frsku.

»Rekel si ravnočkar, da mi posodiš 20 lir,« mu naglo od- vrne Frsk.

Fran Žgur: Pomladančki

Lepa zbirka mladinskih pesmi, ki jih je zložil znan mladinski pesnik, znan iz naših listov in zbral v okusni od A. Črnigoja opremljeni zbirki. Knjiga stane samo L. 2.80 in jo je izdala „Narodna Knjigarna“ v Gorici, Via Carducci 7. v hiši „Goriške Ljudske Posojilnice“

Naloga naših društev in naših šolskih knjižnic je, da sežejo po tej novi mladinski zbirki.

Pravijo.

Pravijo v Sempolaju, da korijora de la v 1 uri 104 zajednih korakov, na pr. Sempolaj-Kralja.

Pravijo v Kobaridu, da vlada tam velikansko zanimanje za prihodnjo številko Čuka. V njej bo Anže menda povedal, koliko parov rokavic sta nakupila s kumparom Rudolfa za prihodnji ples. Žaloga, katero sta nakupila lansko leto v Tolminu, juna je menda že popolnoma pošla.

Menda v Kobaridu, da za razpisano nagrado za rekord v vzdržanju spanja pride v poštev samo Rudlč, kateri se je kar dve noči vzdržal spanja in poleg tega delal še manjše izlete v okolico. Predno pa dobi nagrado, sred starega štrumpandeljca, (katerega je izgubil lansko leto Anže pod Krnom) se mora še ugotoviti, če ga ni med tem časom kaka dobra duša vzela na jempergo.

Pravijo v Kobaridu, da so v današnji številki Čuka, zadnjikrat skupno nastopili vsi dopisniki, ker ne marajo, da bi se tudi drugi Kobaridci smejali njihovim slabostim, ampak bodo raje hodili k Poveljniku na pivo, ter gledali trpeči obraz tete, kadar ima smolo pri »mavčelnju« in občudovat Maksa, kadar triumfira z njegovimi »buta strambami.« S tem bo ustrezno tudi drugim, ki pretakajo že dolgo krokodilove solze nad Čukom. Nac, Ti pa movel!

Pravijo, da so vipavski nadebudni mladeniči tako vneti fustalisti, da nisl varen po cesti pred brcami. Zadržal se je Čuku primerilo, da je bil deležen »šuha« na zvonik. Sreča je, da je oni slabo meril in je letel Čuk mimo zvonika, sicer bi ga ta podrl.

Pravijo, da hoče Mici, tudi v Sloveniji »Tango« vpeljati, zato je bila v L. odlikovana z ducatom cigaret ter v Kranju med društvom »Vinska klet« z ducatom šikov.

Pravijo, da mora nekdo iz Borjane solo tango plesati, katero mu svira neka M. pa še kako; in tudi pravijo, da je »Sabotež«, jako molčeč človek v svojem poklicu.

Pravijo, da se je v Borjani, otvoril zračni promet ki vozi tudi borjanske »čede« na progi Nija-Mokarje.

Pravijo, da bodo v Jugoslaviji na 15. 9. 23. stopile v stavko vse žene, gospodinjice in kuharice vseh državnih nameščencev, železničarjev, daljeslužnih podoficirjev i. t. d. Ta stavka bodo obstojala v tem, da dokler ne bodo prinesli moški več plače, ne bodo iste za navedene več kuhale. Mogoče bodo drž. nameščenci, železničarji i. t. d. potem stopili solidarno v stavko ter zahtevali več plače od države.

Pravijo, da bodo na Nasircu vklebili par mladih oslov, ki bodo izvažali inoko tamkajšnjega že na veter izvrsenega mlina.

Pravijo Vrhpoljci, da ne bodo vozili žita v mlin na Nasirc, ker se bojijo da bi jim veter preveč moke ne odnesel.

Pravijo, da so deklice iz Nasirca jezne, ker jih je Čuk videl dne 12. t. m. voziti se na »ringelšpil« na Pesaku.

Pravijo kobaridski fantje, da imajo Sužidske čede majhna okence za nočne aventure. Informacije o tem žalostnem dejstvu daje Paulč. Moj odgovor je: Pravijo, sužidska dekleta Čuku in se ga nič ne boje, da je tudi on lažnik, ker raznaša okrog laži, da so naša okna majhna. Res pa je: da so okna velika, za aventure so pa kobaridski fantje negodni, — ker slabo razumejo »večerno tehniko in nočno mehaniko.« — Da je tako, se Čuk lahko informira v »Nachtinshterferajnu« za zunanje zadeve — v Kobaridu.

Pravijo, da so prireditelji plesa v

Medani nastavili brjarje na tak način, da bi se jim posrečilo Čuku, ki se je vračal s potovanja, pot zastaviti, da bi jih občudoval, kako so se vsi izvrstno sukali in potili, da je kar curljalo z njih. Posebno žal pa jim je bilo, ker ni bilo Čuka zraven drugi dan, da bi jih videl, ko so se naložili na vozove vrh brjarjev in vihteli zastave, ko so odrinili prepevačjo tako lepe pesmi, da bi se mu kar sline cedile po njih. Posebno pa tista bi mu vrgala, ki jim je najbolj žonela iz hripavih grl: »Eno lepo mlado V.«, ki so jo ba je polni vinskih duhov po poti zložili.

Pravijo, da je Tončka postala jako razburjena, ker ji je pravil Joak to, kar so mu drugi pravili. Radl tega je vložila pritožbo, da se ji žaljiva beseda odvzame. Vsi njeni energični nastopi so bili brezuspešni, ker besedo niso smatrali za žaljivo.

Pravijo, da hodimo vrhovske punce iskat fante po sejnih. Saj to ni čuda, potruditi se je treba, dokler je čas. Če jih pa ne dobimo, nam pa tudi ne bo preveč žal, zato ker moška roba je slaba, maloktera kaj velja, vsaka, ki je moža dobila, se več kot stokrat na dan keca.

NOVE KNJIGE,

ki se dobé v Narodni knjigarni, Carducci 7 so sledeče:

France Bevk: *Tatič*, (L. 3.80).
Ivan Cankar: *Hlapci Jernej*, (L. 3.50).

Dr. Brumat, Kam?, (L. 6.—).
Fran Žgur, *Pomladančki* (L. 2.80).

Vodnik Anton: *Vigilije*.
Ivan Rozman: *Testament*. (Igra).

Cvetko Golar: *Poletno klasje Murnik Rado: Na Bledu*.
Albreht Ivan: *Ranjena gruda Milčinski Fr.: Gospod Frisdolin, Zolna in njegova družina*.

Naročajte knjige v Narodni knjigarni v Gorici. Zahtevajte seznam knjig!

Pravijo, da hodi tisti gospod iz Slapa pri Vipavi brez klobuka, »psom, v Lože ponujat dekletom čike in kozarce vina, da bi se jim prikupil, z namenom, ker išče več natakarije za svoje dve na novo otvoreni gostilni v Lipci in v Rebrnicah pri Semlaku. V slučaju suše bo točil tudi na debelol!

Pravijo, da Pliskovski organizirani ne bo orglal na »pufo«, ker ne čuti še tako velike potrebe, zato se reflektira na osebo zmožno vodstva cerkvenega petja in orgljanja. Sprejemajo se le resne ponudbe.

Pravijo, da pliskovski občinski »konseljeri« ne bodo glasovali za konzorcij kraškega vodovoda, to pa je domaćinoma popolnoma umevno saj imajo vsi odborniki »štirne«, razen dveh, ki imata vodnjake.

Pravijo, da odkar visijo nad pliskovskimi gostilnami deske z napisom »Trtorija«, stočijo gostilničarji le malo vina, ker Pliskovljani ne znajo italijansko in mislijo ter tuhtajo po svoje, da kjer napade trto rija, ne more biti dobro vino. Izjemo dela le domače društvo, ker so društveniki večji inteligentje in vedo, da tratorija pomeni gostilno boljše vrste.

Pravijo, da bi se Kosovevci radi vozili v Pliskovico k sv. maši, pa da ne morejo dobiti voznika. Kdor bi rad kaj zaslužil na dan, ko drugi le zapravljajo, naj se prijavi.

Pravijo, da je stric Janez iz Plisko, vice dober vremenski prerok, ker je

vganil kdaj bo dež, ko je rekel: »Ako ne hode dežja pred birno, bo po birni prav gotovo.«

Pravijo, da pravijo pliskovska dekleta, da so domači fantje postali zelo zmurli, ker niso že par let priredili javnega plesa in še tisto malo in redko cvilenje harmonike, ki se je slišalo zdaj v enem zdaj v drugem koncu vasi, da je ponehalo. Ker so fantje izvedeli, da so zmurli, sedaj pridno hodijo v društveno gostilno in se tam segreva s tekanjem za lesom, (krog-lanjem), dekleta pa, kor so prevročekrvna, hodijo sedeti na zid, kateri obdaja občinski vodnjak, da jim mrzlo kamenje odvzame preobilo gorkoto. Kdaj bodo fantje in punce onako topli, bo že »Čuk na palci« poročal.

Pravijo, da v St. Petru na Krašu sedeti dve mladi gospodični vsak dan od 8. 12. in od 2. — 6. ure popoldan poleg ceste v senci dreves, namo da viditi bersagliere in slišita »Kadar bersagliar kamina« (Op. Prihujljena besem bersagliero).

»Čuk pa na vej« sedi in tako le govori:
(O), deklice šentpeterske, ne bodite preveč zaljubljeni, da ne boste prekmalu — aad ljuherzni — guncalela!

Pravijo na Pečinah, da je g. Ignacij Plisk postal zadnji »pravijo« s Pečin v Čuka, a to ni res, kar uredništvo Čuka radevolje potrjuje.

Pravijo, da ko je prišel Čuk na Malo Bukovico pri Ilirski Bistrici, se je siloma ustrašil, ko je videl razne punce jezdit na konju.

Pravijo, da trnovska »Panettaria« ne potrebuje več »špekarnice«, ker je tudi kluko raz črke S. spekla med kifelčki.

Pravijo v Ložah, da so Slapenci pravili Čuku, kar je on pravil Loškim gospicam. To ni res. Čuk jih je sam videl pri veselici na Gčkah, kako so kadile in tudi vince »eksa« pile.

Pravijo na Slapu, da je po dolgem času le zmagal »proletarijat«.

Pravijo, da pri oni prireditvi veselice S. K. P. v Postojni je bila ona kavarna v kotu med vejevjem, tako imenovani paviljon, izpremenjena v »Kaharete«, kjer se je bajé zelo uživalo, tako, da bi se Čuk, ki je sedel in vse to opazoval na vejah onega prostora, kmalu pohujšal. — Edina prilika pač, da ima postojnska mladina obojega spola priložnost uživati na ta način marsikatero naslado.

Pravijo, da pri S. K. P. veselici v Postojni je vse vprek ne glede na narodnost, plesalo, tako na primer, da sta se »Pepca« in »Marička« v lepi narodni noši vrtele dokaj veselo z gibelnimi oficirski druge narodnosti.

JASNO.

»Draga žena,« reče Žk Žkov, ki, »čemu Ti bodo zopet novi čevlji, ko dobro veš, da stoji celi svet na — glavi.«

Radiča so dobili

Pilip Seljak iz Ljubljane, ki poleg tega iz veselja takole poje:

Skoraj po vsem svetu
iskali so moža,
kateri v Belgradu
veliko vlogo igra.
Skoro že en mesec
po svet' okol' caplja,
in se avgusta mesca
po ledu vozit zna.
Nervozen, ves iz sebe
je iskal sem ter tja,
in slednjič se zaletel
kjer je skrivalnica.
Glej kinalu sem ga našel
na kraju tam tleči,
v bedru tam zdihajo
le glavo ven moli.

Drugi je Bajec Karol iz Vipave, ki jo kroži in zavija po avtoje:

Našel, o! Radič, sem tja
na žalost Slovencev, na radost
Hrvatov.
Če pošljem v Ljubljano, to k ljubljani
nim bratom,

meni bo, tebi gorje!
Če pošljem te v Zagreb pa k dragim
sokratom,

srečna res bova oba;
kaj pa ko Srbija vsa
in Radiča brada kosmata bo svatom
republike mlade zavila nam glavo!
Ljubljana pa klicala: »Bravo!!« bo
»Bravo!!«

Najboljše je pač, da do Čuka te po
šljem,

jezičnega doktorja, slavnega solca
Pač on naj svetuje ti, kakor že hoče,
a meni v resnici se nočo mi, noče.

Marija in Ivan Leban, Tržič, Go
renjsko:

Radiča smo že dobili,
čeprav ste ga v Čuku dobro skrili.
On sedaj lepo špencira,
vse londonske klavirje nam »prohira«,
da bomo znali boljše igrati
in boljše z Radičem ravhati.

Vsi podpisani v S. H. S., ki smo našli
Radiča, Te prosimo, da nam ga pošlj
šlj nazaj na Hrvaško ker ga prič
kujemo, da nam vsotvori republiko.
— Viktor Žilmond, iz Volčjadra; Na
nut Adolf, št. Andrež; Čej Danjel,
št. Andrež pri Gorici; Zega Franc,
iz Gradišča; Rudolf Peroci, Bukovi
ca; Martelanc Avgust, Volčjadra;
Stepančič Anton, Renče; J. Pintar,
iz Novegomesta; Gorjan Just. —
Radiča je orožje. Franc Stepančič v
Brežicah ob hrvaški meji izsledil, ker
pa ni Hrvatom iz Londona obljublj
ne republike prinesel, se ga ni čez mo
jo na Hrvaško pustilo, zato ga g. Ču
ku pošilja nazaj. — Hudl Miha piše:
V prigrihu Vam pošiljam Radiča ne
zato, da dobim knjigo, ampak zato,
da ga spravite za pozimi. Razen tega,
dragi Čuk, pazi, da nam ne pobegne
Salata. Drugače bo Zagreb brez Rad
ča; Rim pa brez Salate. — A. Hvala,
Volče poje:

»Vprašujejo se vsi povsod;
kam skril se dobri jo gospod;
Z radičem malo aličen je,
po njem pa nosi to ime.
In tudi Čuk debelo gleda:
»Le kam je šel, ne bod' ga treba,
ga iščem, gledam in frlim,
oj, kam se skril je frkolin.

Jeram Jakob iz Vrha jo je takol
zažvižgal o Radiču:

Ej Radič ti presneti,
v kotu tam sedi,
ker ima žensko glavo,
znjim res kaj pride ni.
Vsi šli so ga iskat,
jaz šel sem tudi z njim.
dobiš nazaj ga Čukec ti
in zraven njega lire tri.
Zastonj ga nisem iskal,
na ledu se potil.
Za trud pa bom v plačilo
zdaj knjižico dobil.

Čitateljica Čuka iz Sežane piše
Dragi Čuk! — Pošiljam Ti »Radiča«,
kateri ni za nič ne kuhan, ne v solati,
še manj pa v ledeni jami, kakor sem
ga po Tvojem naročilu našla. Ko

**Knjige „GORIŠKE MATICE“ morajo le
tos v vsako hišo! Poleg lepega molitve
nika in lepih povesti, objavi Koledar ve
levažne članke z peresa strokovnjakov.
Ti članki vsebujejo nauke, ki so za naš
čas in za razmere, v katerih živimo, nujno
potrebni. Naj nihče ne zamudi lepe prili
ke!**

sič Alojz, Hruševje trdi, ko je našel Radiča:

Co ravno Radič rabi drugo glavo, nikoli predsednik republike ne bo.

Janex Gregorčič, Drežnica, pošilja Radiča:

Če Radič res se izgubi to vendar stvar pač čudna ni. Pomisli, v Drežnici je konje štir poljal nekdo, kdo? ve hudi.

Seve, konj ima štir' noge, in kdor ga pölje, ima dve a Radič ima samo dve, in iščejo ga vse glave.

Tu imaš »Čukec« Radiča in skrbno dalje varuj ga, če pa ga zopet izgubiš, povej nam hitro, kaj želiš!

Franciška Martinčič, iz Cerknice (S. H. S.), jo je pihnila takole:

Kam je Radič nam izginil? To kriči vsa vsepovsod. Tudi mene hrup ta vzdramil s tem mi dal je tudi povod, da iskat sem šla, tud' jaz;

ker na ledu je hud mrz, sem zato doma ostala, pridno v »Čuku« ga iskala. Slednjič sem ga izsledila, pa lepo nazaj vrnila,

da ne bo več trud zaman, s tem tud' spor je poravnal.

»Miheca« iz Trsta pošilja Radiča: Dolgo stikal je okrog, bil v »čajbi« že zaprt,

nazadnje v ledu je na tleh obšel trd — ubogi Radič.

Mira Lape, Vipava: Dragi moj Radič! Saj vendar nisi čij.

Kam Te je spak skrila, da Te nisem prej dohila! Zato Te bom pa kaznovala in »Čukec« v kuverti poslala.

Tončka Pelikan, iz Zapuž, pravi: Tukaj Ti pošiljam Radiča, ki sem ga z veliko težavo spravila iz luknje, pa je prestar, ne maram ga, raje imam tvojo krasno knjigo. — Franjo Darovec, iz Matulj, je ubral take strune:

Vprašam te, preljubi Čuk, kaj, iščeš Radiča ti tud', iskal sem ga tud' jaz en čas pa mi se posročil je ta špas.

Kes brijeta glava je ta Radič, hotel graditi a je lep gradč, račun se mu pa ni obšel,

zato ga j'pa gosjak odnesel. Saj meni pač on ni na kvar, in mi je zanj tud' malo mar.

Milka Živec, iz Skopega št. 21 jo je »necvrtal«:

O Ti nesrečni Radič Ti, kam se Ti tako mudi, da po ledu ti drčiš,

nato pa v luknjico zletiš. Ker Te nočemo na Kras, te pošljemo ta čas Čuku v tiskarno,

da boš prišel na varno. T. Sterle pošilja Radiča: Evo, pošiljam Ti Radiča,

ki v desnem kotu zgoraj čiča. Pošlji rajši nam salate, in telečje tudi prate

Ta hrvaški brate pa naj ostane zate. Nam je več, da Čuk na palci, ave da smo njegovi bralci.

In da pošlje knjigo temu, ki ni našel Radiča pa figo.

Ipevec Amulija, Zapuž, pravi: Nisem mislila, da znaš tako lagati. Si misal, da je Radič padel v luknjo, pa tako možko sedi v levem kotu. — Justina Grillanc iz Zgonika nam jo zaokroži:

Dobila sem Radiča in pošljem ga nazaj, zato ker je prestar, če kdaj se pomladati, vrnite ga tedaj.

Zvonka Dušanova pravi iz Škedenja:

Radič se po ledu vozi, brez skrbi in v lepi pozi, ne misli na ledeno past, ki je zdaj njegova last.

Vsi ga iščejo zaman, edino »Čuku« kraj je znan, kjer telebnil je, običal; zdaj bo morda zopet vstal.

Če to kedaj se mu zgodi sporoči nam le — Čukec — Ti! Prilagam 2 liri za novo palco Čuku.

Albin Štefančič, Poljčane nam piše: Ti nevesti Radič, joj, le kam si jo ubral; zastoj bil trud do danes moj.

povsod sem te iskal.

Pa Čuk znajdljivi zdaj za smoh te v svet poslal.

Ker zvesto ljubim narod tvoj bom Čuku te poslal.

Družba iz Renče je Radiča dobila in jo takole zasolila: Tukaj ti pošiljam nazaj Radiča, kateri misli že vedno na svojo ljubljeno Hrvaško in ji ostane tud' zvest do smrti. Mi smo tudi njegove ideje in zvesti pristaši njegovi. — Alojzij Širca iz Pliskovce jo je zložil Radiču takole:

Radiča sem našel sedčega na tleh, če kdo bi ga našel, bi bil mu v zasnech pošljem Ti takega kot sem ga dobil, če se Ti zdi, le obdrži ga Ti.

Krut Vastol, Šempolaj je zapel lepše kot Sova takole:

in nisem odjenjal,

in sem te vlovil.

A zdaj si med nami, predragi kolega;

po celi Podragi,

se slava razlega.

Radiča so dobili, ga k nam poslali in nič dodejali sledeči: Antonija Strnel, Krčevina; Kopita Valentin, Sv. Peter v Sumi; Pipan Danilo, Preserje; Jan Počkaj, Ubeljako; Ljudmila Vogrič, Trbiž; Zupančič Valentin, Maribor; Pavla Kuntara, Ponikva, Stajersko; Anica Vičič, Renče; Kačnik, Trbovlje; Anton Miklavčič, Nuga; Jožefa Turk, Šempolaj; Marinič Leopold; Smartno; Niko Semič, Dobgopoljana; Prestov Franc, Biška; Rio; Ivan; Albina Rebula, Salež; Sivec

Miha in Žef z Logaršč sta tud' našla Radiča, a sta poslala samo 1 Liro; zato »Jezera« ne dobita. — Anton Lavrenčič iz Loga je Radiča našel. — Marija iz Rojana v Ljubljani piše:

Oj Čukec moj, ti dragec, me vprašaj, kje je Radič? Samo vrag ve kje tiči ker ga doma še ni.

Jaz ga ne bom iskala, ker je namestnik — vraga. Utegné mi v nadlego biti in še v nesrečo priti.

Če v Londonu se skriva, je greha mraha kriva. Kaj meni, Čukec Ti? Kako se mu godi?

Pa ko nazaj se vrne, mogoče se »preobrne«, da dinar in angleški funt magari boata b'la »al parie«.

Brcur Franc iz Čakovca piše: Za Radiča se tudi jaz zanimam od časov, ko nam je obetal novi svet, da ustanovi republiko otvori kabinet. In danes se mu je izpolnila želja ta, da se v (00) kabinetu s Čukom na želju cingla.

Poslal bi tudi tri dve, ali kam iti po nje, ker tiskarna šla je v prah republiko pa je vzel vrag!

Radiča so še dobili: Fornazarič, To rezija, Staragora; Antonija Struceč, Krčevina.

MARIJA IZ ROJANA!

Kej zoni Buh Vas je nandani, de ste zašrafala u Čuko od našga Rojana. Anke jest sm rajen u Rojane, zato mislem, de se duobru zastuopeno. Praša-

ste, ki he be se mogle naučot šrajat pu Skavensku. Kuker vi diun se Vam Kransku ne dopa deč Nej strejla tiste ke je z man dije, ne bo zastuopu Lblane, ko ne pazna mandrje, še jest sem štenfirou, pej ke sem u Lblane šrajat štedirou. Ma nanka man drja ne zna šrajat glih pa slovensku u konfidensi rčeno, za-

kej šinjorine muorejo tam puo manderje jenu u nedelati pu Rojane krihi de šeda, jenu anka koušete de šeda jenu škarje z vesuokim šoratakom. Šjora Lu sja se je unedan jezila de je piekovka nej dala zonte de pan d figi. Špedirajte anga Lblan čana u Rojjan, buosta vidla, do bu poti u žveniment jenu de ne buo vč ustou jej. Če ne pukli česte guardje midlie.

Ja moja kara Marija če česte zdej ršut štedirat sluvensku, ješče tiste, ke znajo, sej jeh je duoste samu nej traba jeskat škarje in punta, brgješe ala fan flou jenu jakete na an betuon. Buoste vidla jej, de se buomo s sajtem še pomini pu sluvensku, Skužirajte za ta deškurš!

Intanto pozdravem Pepi z Rojana.

VDVOMU.

Sodni zagovornik svojemu varovancu:

»No sedaj, ko ste oproščeni, mi lahko odkrito poveste, če ste ukradli kravo ali ne?«

Tatič: »Odkrito povedano gospod odvetnik, pred obrav navo sem bil popolnoma go tov, da sem jo ukradel; po Va šem sodnem zagovoru pa močno dvomim.«

POSTENOST.

»Torej Ti Frsk bi hotel, da Ti posodim 20 lir; toda kaj mi jarnči, da mi jih vrneš?«

»Ni li zadosti častna beseda poštenega človeka?«

»Dobro, dovedi mi tega po štenega človeka, nato Ti denar posodim.«

POZOR!

POZOR!

Šola se bliža

Kje boste kupili šolske potrebščine?

Kje boste kupili šolske knjige?

Nikjer drugje

kot samo v Narodni knjigarni v Gorici, ulica Carducci 7, v hiši Goriške »Ljudske Posojilnice«

kjer dobimo prvovrstno blago in po zelo nizkih cenah.

Oglejte si veliko zalogo

raznovrstnih peres, peresnikov, svinčnikov vseh vrst, barv, barvic, krede, tablic, kamenčkov, gobic, radirk, črnila vseh vrst, črnilnega ekstrakta, lepila, tušev, čopičev, šestil navadnih in finih, risarskih žebličkov, ravnil, trikotov, šolarskih škatljic, zvezkov vseh velikosti in števil, risank, risalnega papirja, notnih zvezkov i. t. d. i. t. d.

Obiščite nas!

Ne bo vam žal!

Pošiljam Vam Radiča. Skoraj Vam ga ne bi dal, v Jugoslavijo na šup ga poslal, presneto zmedo, Radičal!

Josip Suligoj v Tolminu je tudi poizkusil pesniti iz samega vevclja, da je Radiča dobil:

Šem Radiča dobil, kdo se naj ga loti? zato ga vračam tebi, Čuk, da ne bo na poti.

Pozdravljen bodi, dragi Čuk, in dobro se imej, a glej da Radič ne reče: smuk, in spet ufeče preko mej.

Lavrenčič Anton iz Podrage je zložil:

Oj, Radič ti zviti, prebrisan lisjak, »šajna« se znaš skriti, dobi te ne vsaki!

Sem pamet napenjal, da bi te dobil,

Anton, Tolmin; Davor Sinčič, Matulje; Lenarčič Ivan, Zagreb; Mirko Fon, Tolmin; Viktor Čebzon, Komen; Polka Kodrič, Brje; Zorunt Alojz, Vedrijan; Ana Purič, Veliki Repeun; Anton Glavar, Jelšane; Albert Ravbar, Komen; Jožef Kenda, Bovec; Anton Sivec, Tolmin; Več Medancev (pesem je šla pa v koš, pa drugič); Josip Milič, Gabrovce; Olga Oblaščak, Volče; Martelanc Alojz, Barokovlje.

Nadalje so našli Radiča: Prele Anton v Ljubljani in piše, da ga je našel v »šlafvagnu«, ravno ko se je peljal v London, ter pošilja pozdrave iz Iblanc. — Franc Fabjan iz Koštabone piše:

Radiča sem našel, ki pa ni nič zrasel. Tukaj ga imaš, storiš ž njim kar znaš.

Žk razlaga.

Istina, kar res, je res,
v državi Es Ha Es,
teče mleko, teče med,
vlada pamet, vlada red.

Na svojem mestu vsaka stvar
na prvem pa je — ministar.
Imamo tudi parlament,
kjer dela se le na procent.

Cirkus — vidi vsak, če slep,
za vsakim se mu vleče rep.
Vladni član al' dušman njen,
vsak vam gleda le na plen.

Odšli so zdajci vsi na lov,
zahtevajoč dodatek nov
in hočejo še to in to,
da se ne zna, kako bo šlo.

Na vse strani le red in delo
se hode skoro — že začelo.
Še leto dni in morda dve
pa že po ceni hode vse.

Cene stalne, kakor zid od grada.
Dinar raste včasih zopet pada.
Le še malo, le še malo još,
bankovec bo vreden groš.

Istina, kar res, je res,
v državi Es Ha Es
teče mleko, teče med,
vlada pamet, vlada red.

Na svojem mestu vsaka stvar
na prvem pa je — ministar.

NI PROSTORA ZA PRST.

Oče posvari svojo malo, da
ni lepo in, da se ne sme držati
prst v nosu. Punčika pa le še
dalje vrta z njim v nosnici in
pravi:

»Mama pravi, da ga ne smem
vtikati v denarnico, kuharica
pravi, da ga ne smem vtakniti
v smetano, ti praviš, da ga ne
smem vtikati v nos. Kam pa
naj ga potem vtaknem?«

ODGOVOR VOJAKOM MORNARICE V TARANTU.

V resnici najlepša hvala za
povabilo. Komaj čakamo de-
vetnajststotirovci, kdaj zagle-
dajo velelepo solnčno Italijo
v veleprijaznih »kasermah«. Neskončno hrepenimo po pa-
štašuti, sigurno bolj kot grški
bogovi po ambroziji. Koprni-
mo po »morski vodi za kosi-
lo«, ki jo baje vsak dan dobi-
mo, kakor je bogove k nektar-
ju gonilo. Tako naprej, o ko-
prnenje vseh koprnenj...

Sprejmite pozdrave od va-
ših za tako prijazno povabilo
hvaležnih rešiteljev letnika
1904 iz Vipave:

Bajec Karol, Gustel Perhave,
Šček Joško, Stane Ferjančič,
študent, Ivo Božič, Premru
Franc, Rehar Joža.

ZADEL JE.

»Du esel«. (Ti osel) reče Žk
židu, ker je ta nerodno zadel
vanj na vogalu ulice. Žid se za-
čuden ozira za Žkom ter pre-
mišlja, kako ga mora tuj člo-
vek tako dobro poznati, ker se
je faktično zval po imenu —
Esel.

Listnica uredništva.

Koharid. »Tam dol' v Komenskem
selu raste, tomažin', nekaj sem bil v
veselju, sedaj le drag spomin«. Ta
spomin tudi meni ne vgaja, zato sem
ga del koš to pot za dno. — Enajsta
šola. »Kje naj začnem, dragi moji, pri
kleri ali liberalcih?« Kjer hočete zač-
niti, samo da za Čuka niso ne ti ne
oni, ker se v strankarske razmere v
Sloveniji ne mara vtikati, da ne začne
smrdeti. — Lisica s plenom, s kokošjo
in ravo, z mladim piščetom in staro
mačko je zletela v koš in tam laja. —
Dornberška pesem je tako osebna, da
če bi bila ravno tako dovtipna, bi bi-
la gotovo dobila mesto v Čuku na
palci. — Krško. Prebral — proč za-
gnal. — Rihemberk. Mnogo besed, pa
še vedno ne vemo, kaj povedo. Lepše,
bolj kratko, bolj smešno, bolj sladko,
pa bo našlo mesto v listu, če je pa
nel — Nekdo. Poslal pismo, ki ga je
pisala žena svojememu možu. Pismo ni
pisano pravilno, to je res, a je po
vschni zlato. Ne norčujte se iz stva-
ri, ki niso norčevanja vredne. — Go-
rica. Preoschno. Ali hočete, da Čuku
perje popolijo? — Sempolj. Tisto o
štacijskarski republiki ne razumemo.
Pa ne, da bi bil zdaj Radlič v Sempo-
laju. — Prečnik. Osebnosti pri nas ni-
majo sreče, pa naj še tako mnogo in
lepo pišete. Vse gre v koš. — Čezna-
ca. O občinskem odboru zletelo v koš.
Predolgo, prenerazumljivo. Ne more-
mo tuhtati. — Košana. Stvar je ven-
darle prebudo žaljiva, četudi je res,
kar pišete. Pustimo za enkrat. — Se-
žana. O dolgem jeziku, šlo v koš.
Mnogo žensk, da je pri vas, da jih
je treba po cestah zavračati. Pa niti
kraj niti imena ne zapišete. — Ter-
novica. Osebnosti — šlo je kot po na-
vadi vse take stvari — v koš! — Aj-
dovščina. Masaža naj že ho, masaža;
ali pomaga tudi proti dolgočasnim
ne — dovtipom. Kurirajte se sami! —
Ročanj. Čuk ima dva para »špeglov«, a
ni mogel iztuhtati, kaj pišete. — Trst.
Za to pismo bi pa bilo treba pet »špe-
glov«, povečalno steklo in še kaj. —
Grabovo. Vi pišete: Veličastni go-
spod Čuk! Naziv nam se laška, a
sveeno: nič! — Podjelovo brdo. Ni
vsak izdajica, ki razvpijejo zanj. Saj
so tudi Ivanu Cankarju svojčas kritiki
očitali, da ne ljubi domovine, ker ga
niso razumeli.

Posestvo na prodaj.

Ugodna prilika za trgovca, obrtnika
ali gostilničarja. Tričetr ure od postaje
ob glavni cesti v prometni in industri-
jalni občini na Goriškem se po ceni pro-
da posestvo, sestojče iz velike hiše, štale
in svinjaka, joh zemljiča okrog hiše, z
nasajenimi trtami, sadnim drevljem in
travnikom. Eventuelno se prodajo tudi
premičnine in poljski pridelki. Kje, pove
uprava lista.

MOBILJE

O. BERNT

GORICA, — Piazza d. Vittoria 21
(na Travniku) — Tel 69.

Na prodaj je hiša

z dobrodočo TRGOVINO
:: v ČRNIČAH št. 21. ::

MLINARJI!

Ne zamudite prilike in pose-
tite v času od 1. do 10.
septembra 1923 III. vzorčni
velesemenj v Ljubljani, na katerem bodo razstavljeni v
paviljonu »H« št. 346 najnovejši mlinski stroji, naravni in
umetni mlinski kamni ter vse ostale mlinske potrebščine.
Čadež & Bracar. Ljubljana - Kolodvorska 35.

Franc Prinzig - Gorica

na Katerinijevem trgu št. 2.

Prevazanje z avtomobili, izdelki iz cementa, iz umetnega
kamenja, izrezani kipi itd.

Zaloga cementa in krede.

Cene brez konkurence.

Znana slovenska tvrdka

JOSIP KERŠEVANI

mehanik, puškar in trgovec

Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih
strojev Original Mundlos Nemških tovarov, katere jamčim za
dobo 25 let. Poduk v umetnem vezenju, krpanju in šivanju brez-
plačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbia
Ameriških tovarov, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v
mehanično in puškarsko stroko.

Delavnica in popraviljavnica

Stolni trg št. 5.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA

Via Carducci 7 v bližini gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila.

Sveče, vesek, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.
Tovarniška zaloga podpelnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Staroznana klobučarna

Ivan Pich - Dediči

Gorica, Raštel št. 13

Bogata izbira moških klobukov. — Popravlja,
opere in obnavlja klobuke.

Na debelo!

Na drobno!

Velika zaloga manufakture

RUGIR VENUTI - GORICA

se s 1. septembrom

:: preseli v lastno hišo ::
Corso Gius. Verdi št. 19.

Vsaki dan novi dohodi
jesenskega in zimskega blaga.

Cene zelo ugodne.